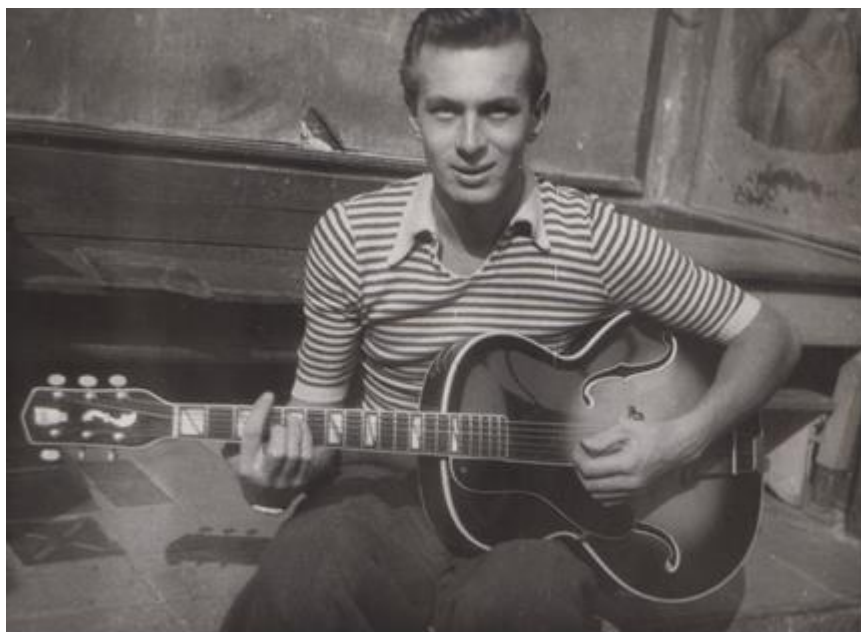

JAROSLAV SOCHŮREK

Zpracovali:

Barbora Čekalová, Simona Benátová, Rozálie Vacková, Matouš Kostkan

Pod vedením Mgr. Olgy Šátkové

Dne 3.10. jsme se setkali s Panem Jaroslavem Sochůrkem, v jeho domě, kde žije už od narození. Narodil se 17.11.1927 do rodiny s malířským řemeslem. Navštěvoval pětiletou školu Norbertov a následně chodil do školy na Pohořelec. U otce se nechal vyučit malířem pokojů.

„Takže bylo to..., táta, aby mě uchránil, abych nemusel, tak já nevím, asi v sedmnácti se chodilo na zákopy. Tak mě přihlásil k malířině.“

Po nástupu komunistů zrušili všechny živnostníky.

„Vyučil jsem se provozním elektrikářem a celý život jsem místo malířiny dělal elektrikáře.“

Jeho celoživotní koníčkem byla hudba, který se věnuje až do teď. Velmi těžké období prožívala rodina, kdy museli prodat svůj rodný dům a ustoupit moderním stavbám.

„No, byli jsme z toho zoufalí, protože jsme tady jako zvyklí žít a měli jsme štěstí, že přišla Sametová revoluce.“

Jedno z dalších míst, ke kterému má vztah je Zvonička Nad Hradním Vodojemem, která byla postavena koncem 18. století.

„Na ten zvonek zvonila osoba k tomu určená a uměla zvonit. Zvonila jinak ráno, jinak v poledne, jinak večer. Zvonila, jinak když někdo umřel, když hořelo a ještě nějaký jiný, který měli domluvený. Pak převzal zvonění kostel Norbertov, který byl postavený 1891 s vaší školou a farou. Takže nakonec v té zvoničce byl sklad hasičského náradí. Vedle měli postavený lešení, na tom sušili hadice. A do Zvoničky

se nastěhovala paní, která tam prodávala uhlí. No a to teď celý léta a to opravdu dlouhý léta, ta zvonička chátrala.“

Aby mohli grant od občanského fóra, na opravu Zvoničky dostat, založili sousedé v čele s Panem Sochůrkem, občanský spolek sdružení starých Střešovic. Díky této iniciativě se jim podařilo opravit Zvoničku do dnešní podoby.

„Ale já přesto jednou vždycky za rok, a to pár minut po novém roce jdu, otevřu Zvoničku, rozsvítím svíčky, a sejdem se. Sejdou se tam všichni Střešováci. A vždycky jsme končili písničkou, takhle neoficiální hymnou Střešovic: My jsme kluci ze Střešovic....“

Z našeho pohledu prožil Pan Sochůrek velmi zajímavý život. Setkal se spoustou zajímavými osobnostmi. Velmi si váží svého rodného domečku. Jeho poselství pro další generaci je ... :

„Ale schází tady takový ten sousedský vztah, který tady tenkrát byl. Opravdu my jsme si vzájemně pomáhali, někdy i finančně a pracovní. Takže dneska nejsou sousedi úplně tak jak by měli být.“